

Malindi, 8 mei 2018

Piloting...

Jambo nieuwsbrieflezers,

Habari? ('Hoe gaat het?')

Mzuri sana ('Het gaat goed')

In Nederland schijnt de zon en de meesten zullen daar blij om zijn. In Kenia regent het op veel plaatsen al een tijd. Dit stemt de mensen hier over het algemeen heel positief. Regen is een zegen. De regen geeft veel vreugde en al het zaad, geplant in maart, is veranderd in plantjes en de fruitbomen ontwikkelen mango's en bananen – regen is een zegen.

Toch geeft zoveel regen ook zorgen. Het is een beetje zoals hevige sneeuwval in Nederland. Mensen zijn er gewoon niet op berekend. Het water uit het midden van het land stroomt weg via de rivier naar zee. Deze rivieren zijn overvol waardoor ze overstromen en huizen en mensen in de stroom meenemen.

Ik ken bijna niemand die 's nachts niet *'pilot'*. *Pilot* is een term voor mensen die 's nachts hun bed blijven verplaatsten en steeds weer emmers op nieuwe plekken blijven neerzetten omdat het dak lekt. Ook ons gezin *pilot* in het begin van het regenseizoen. Het is iets wat erbij hoort en overal worden de daken gerepareerd op de plaatsen die lekken. Veel daken zijn van golfplaat of van palmladeren en dat is gewoon minder duurzaam dan dakpannen bijvoorbeeld. Dakpannen zijn ook veel duurder en zo vaak regent het niet dus mensen zoeken tijdelijke oplossingen, net zo lang tot het niet meer gaat. Een voorbeeld van steeds zo'n tijdelijke oplossing is het dak van het opvanghuis van BG Malindi.

Op de foto (boven) is duidelijk te zien dat er elk jaar weer ergens een golfplaat is hersteld. Maar nu... nu moet het hele dak toch echt eens vervangen worden. En ik zit nu toch wel te

denken aan een iets moderner dak, met rubberen dakplaten bijvoorbeeld. Toch zal ik deze beslissing moeten moeten uitstellen en zullen de kinderen moeten blijven *piloten* in de nacht.

Er was namelijk veel meer wateroverlast. Zo is er het land bij BG Ruiru dat jaarlijks hinder heeft van het grondwater dat omhoogkomt en ook nog eens lageregelegen is dan de rest van de omgeving. Hierdoor werkt het als afvoerzone voor de omgeving. En dan hebben we het nog niet eens over de regen van boven. Het land waar het om gaat is het sportveld en de weg van BG High. Voetballen kan al tijden niet meer en ook autorijden en lopen zijn een uitdaging. Het basketbalveld is compleet verwoest door de regen. Ergens is het schrijnend dat er nu zoveel water is en dat het over een paar weken weer zo droog is als de woestijn.

Daarom zijn we in Ruiru aan een project begonnen: het irrigatieproject. Langs het land wordt een sloot gegraven en in de sloot komt een sluisje. Als het water in de sloot te hoog staat, gaat het sluisje open en wordt het water verder afgevoerd via pijpen onder de grond. Voor dit systeem heb ik heel veel mensen in Nederland gesproken en ik wil jullie bedanken voor al jullie inzet om mij van informatie te voorzien.

Daarnaast worden er bomen geplant; veel eucalyptusbomen maar ook mango en mandarijntjes. Deze boomsoorten houden namelijk veel water vast.

Ook is er een waterpomp aangebracht op de huidige waterpomp die daar al zit om water naar een ander deel van BG te brengen. Deze pomp loopt op zonne-energie. Het was en is nog steeds best een groot project. Misschien klinkt het wat gek want een sloot graven lijkt zo simpel, maar hier is echt veel denkwerk voor verzet. Het hele project kost veel geld maar we hebben geen ervaring op het gebied van waterprojecten waardoor het juiste te doen wel een zoektocht is.

Het project is nog niet afgerond. Het land is nu nog veel te nat om bomen te planten en het veld moet nog hersteld worden, inclusief het basketbalveld.

Zover zijn we nu:

In deze regenperiode zijn er veel helpende handen en bovendien is er veel meer gebeurd. BG barst van de activiteiten op dit moment. Ik ga daarom heel binnenkort nog een nieuwsbrief schrijven omdat ik weet dat mensen niet van lange brieven houden.

Laat ik me voor nu daarom beperken tot de periode van begin april.

In april is het hier schoolvakantie.

Re-integratie

Veel kinderen doen dan mee aan het re-integratieproces. Dit betekent dat ze in de schoolvakantie naar familie gaan als ze die hebben en als ze die niet hebben, worden ze ondergebracht bij personeel of pleeggezinnen. Wij doen dit al jaren zo. Tegenwoordig is de wetgeving veranderd en moet het zo.

Daar gaat de schoen wel wringen.... Afgelopen paar jaar hebben we echt geprobeerd alle kinderen ergens te plaatsen. Vaak was het goed en soms werden kinderen uiteindelijk ook teruggeplaatst bij familie. Sommige situaties waren echter helemaal niet goed. Het meest zichtbaar zijn altijd de HIV besmette kinderen die goed functionerend naar familie gaan maar sterk vermagerd en met een achterstand in medicatie terugkomen. Er zijn ook kinderen die bij familie worden geplaatst die ze amper kennen en tijdens de re-integratie moeten leren kennen. Op zich is daar niks mee, ware het niet dat zij bij deze familie niet welkom zijn. Ook zijn er kinderen die tijdens re-integratie onder invloed staan van extreme geloven of sterk traditionele waarden zoals uithuwelijking. Kortom, het is een strijd.

Daarnaast hebben we kinderen die in beschermde opvang zijn bij BG. Deze kinderen mogen volgens de uitspraak van de rechter BG voorlopig niet verlaten. Zij kunnen dus ook echt niet naar familie.

Dit betekent dat deze vakantie veel kinderen - zo'n 30 - op BG gebleven zijn. Voor deze kinderen is het veilig bij BG maar ook saai. De school is dicht en ze mogen niet in hun eentje het terrein af.

Wat is het dan geweldig en fijn dat we een bezoeker hebben uit Nederland die de hele maand wil blijven en samen met de sociaal werkers van BG activiteiten wil doen met deze groep kinderen. Een bezoekerster die in Nederland ook met mensen werkt, het dus gewend is en alle regels kent.

Er zijn zoveel spelletjes gedaan en zoveel gesprekken gevoerd. Er is zoveel positieve aandacht gegeven door de Keniaanse sociaal werkers en de vrijwilliger. Ik heb daar respect voor en ben er dankbaar voor.

Het is vaak zo dat sociaal werkers en ook ikzelf zich bezig moeten houden met dingen achter de schermen. Zoals ik nu met mijn water issues en de sociaal werkers met het achterhalen van geboortebewijzen van kinderen en het opvolgen van kinderen die naar thuissituaties zijn gegaan. Het is mooi om te zien dat deze vakantieperiode er veel ruimte was voor spelen.

Er is best veel ophef af en toe over termen als *voluntourisme*. Goed bedoeld maar geen goed plan. Ik ben altijd heel blij met bezoek maar ik begrijp wel wat er met de term wordt bedoeld. Mensen kunnen naar liefdadigheidsprojecten komen voor bijvoorbeeld een bezoek van een uur, foto's maken en weer weg gaan. (Dat kan trouwens prima mits dat gewoon netjes gebeurt en de kinderen gewoon hun gang kunnen gaan). BG selecteert de bezoekers, heeft programma's en plant dit in. En als je dit allemaal in goede banen leidt, is bezoek juist een enorme verrijking.

Bezoek breekt juist het isolement en maakt de kinderen onderdeel van een maatschappij met diverse culturen. Als je niet in een weeshuis opgroeit maar in een gezin, dan komt er ook bezoek bij je thuis. Soms worden er dan speciale dingen aangeschaft voor bij de koffie, kleedt iedereen zich mooi aan en luister je naar de verhalen van de bezoekers. Eigenlijk zou ik zou het dus wel willen omdraaien en juist willen zeggen: 'Kom op bezoek!'.

Een ander voorbeeld van bezoek was iemand die maar kort bleef. Iemand uit Nederland die een reis had gemaakt door Afrika. Ze is bij de BG kinderen geweest en heeft een powerpoint laten zien van alle verschillende culturen die ze tijdens haar reis heeft ontmoet. Zoals wij in Nederland de Nederlandse geschiedenis en cultuur leren, moeten kinderen dat over Afrika. Wat is het dan prachtig om een powerpoint te bekijken met zelfgemaakte foto's van iemand die in die landen is geweest en erover kan vertellen. Het haalt alle streektradities uit de geschiedenisboeken en het worden levendige verhalen. Dat zijn de betere schoollessen!

En dan gonst het s' avonds in de slaapzalen.... Kinderen hebben verhalen aan elkaar te vertellen!!

Kwaheri ('tot ziens' in hetSwahili)

Ria Fennema